

Solidariske sømænd

Mit navn er Hector. Jeg er medlem af Opus Dei, og er udstationeret på et skib i den spanske flåde. Da jeg hørte at, vi skulle lægge 4 dage ind til et af verdens fattigste lande i forbindelse med en øvelse i Det røde Hav, besluttede en gruppe officerer og jeg at benytte lejligheden til at hjælpe.

31.10.2007

Republiken Djibouti, der er et lille land der ligger på Afrikas horn ved siden af Somalia og Etiopien, var

fransk koloni indtil 1977. Det er et af verdens varmeste lande, hvilket gør dets økonomiske udvikling særdeles vanskelig.

En gruppe officerer fra den spanske flåde, som havde set den fattigdom og underudvikling som landet befinder sig i, besluttede at få et initiativ igang til at afhjælpe nogle af de mest påtrængende nødvendigheder hos befolkningen, selvfølgelig med de begrænsninger som følger med, når man er på militær manøvre og kun har 4 dages ophold i det land. Det der fik os til at tage initiativet var den hellige Josemarias lære.

Vi tænkte at det mest hensigtsmæssige indenfor vores muligheder ville være at aflevere humanitær hjælp, og derfor måtte vi finde ud af hvad der helt præcist ville være det nyttigste for befolkningen i Djibouti. Efter at have

undersøgt sagen, fik vi fat i telefonnummeret på sognepræsten D. Armando i den eneste katolske kirke i det område, som også var leder af det lokale Caritas kontor.

Vi henvendte os til ham. Efter at have takket os for initiativet sagde han, at de havde hårdt brug for medicin, især antibiotika og forskellige forbindingsmaterialer, og også bleer og medicin til babyer, da alt dette er meget vanskeligt at få fat i der.

Så begyndte vi en kampagne for at få fat i medicinen; vi sendte breve ud til skoler, stiftelser, apoteker og ONG i Ferrol, hvor vores skib har sin base, idet vi fortalte om vores initiativ og om behovet derude.

Svaret lod ikke vente på sig; kun få dage efter at vi havde sendt brevene med ansøgning om hjælp, ankom der en ladning til skibet på ca. 1 ton med

den medicin vi havde bedt om. Det var en stiftelse, der havde sendt den.

I de følgende uger ringede de til os fra skoler, apoteker og fra ONG for at bede os om at komme og hente pakkerne de havde til os.

Initiativet om humanitær hjælp fik en så god modtagelse, at vi blev overvældet med materiale i en sådan grad, at vi på grund af pladsmangel ikke kunne tage alt det med, vi fik tilbudt.

Nogle præster fra ungdomsklubben i Ferrol ville også gerne hjælpe og bragte os en masse plader chokolade til børnene i Djibouti. Vi var ikke rigtig sikre på at chokolade var den slags hjælp, som Pater D. Armando ville sætte mest pris på, men da præsterne fra klubben insisterede meget, tog vi det med i ladningen alligevel. Hele skibets besætning tog med fornøjelse del i arbejdet med at modtage materialet

Efter en måneds øvelser, ankom vi til Djibouti, og da vi lagde til i havnen startede forhandlingerne for at aflevere humanitærhjælpen til Pater D. Armando. Siden der var tale om et privat initiativ, og derfor ikke et officielt, var forhandlingerne med de lokale myndigheder ikke nemme.

Efter adskillige henvendelser til havneautoriteten og til de lokale repræsentanter, lykkedes det os til sidst at få tingene på en lastbil som skulle aflevere humanitærhjælpen hos Caritas i Djibouti; også al chokoladen som vi delte ud i en skole blev en stor succes.

Ved afladningen af materialet deltog ca. 30 personer af besætningen, ja selv skibets kaptajn. Efter at have set glæden hos dem, der modtog hjælpen, og de prekære vilkår de levede under, besluttede nogle af dem der hjalp med, at tage sagernes sande værdi op til nytænkning, at

tage deres kristne liv mere alvorligt,
og at de begyndte at gå oftere til
messe.

Som i mange solidariske initiativer,
viser det sig, at den der giver, er den
der modtager mest.

.....

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://opusdei.org/da-dk/article/
solidariske-smnd/](https://opusdei.org/da-dk/article/solidariske-smnd/) (07.03.2026)